

Sygn. akt V Ua 76/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Iwona Michalak (spr.)</i>
	<i>SSO Bożena Fabrycy</i> <i>SSR del. Janusz Wasieczko</i>
Protokolant:	st.sekr.sądowy Barbara Madej

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2014 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 16 kwietnia 2014 r. sygn. akt IV U 687/13

zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że przyznaje J. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 10 marca 2010 r. do 22 marca 2010 r. w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Sygn. akt V Ua 76/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 10 kwietnia 2014 roku na podstawie art. 11 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2013 roku o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, odmówił J. M. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 10 marca 2010 roku do 22 marca 2010 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że zasiłek chorobowy w wysokości 100 % podstawy wymiaru nie przysługuje, bowiem zdarzenie w wyniku którego J. M. stała się niezdolna do pracy nie zostało uznane za wypadek w drodze z pracy.

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Kielcach zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. M. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 10 marca 2010 roku do 22 marca 2010 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że J. M. zatrudniona jest w (...) w O. jako instruktor terapii zajęciowej. W dniu 4 lutego 2010 roku wracając z pracy około godziny 15.20 jadąc swoim samochodem marki F. (...) zderzyła się z autobusem szkolnym. W związku z doznanymi obrażeniami była niezdolna do pracy od 4 lutego 2010 roku do 22 marca 2010 roku. W sprawie zaistniałego wypadku toczyło się postępowanie karne. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju z dnia 29 listopada 2011 roku w sprawie II W 161/10, J. M. została uznana za winną zarzucanego jej czynu, jednakże w wyniku apelacji wyrok ten został uchylony, zaś postępowanie umorzone.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu Rejonowego spełnione zostały przesłanki z art. 57 b ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, pozwalające na uznanie zdarzenia z dnia 4 lutego 2010 roku za wypadek w drodze z pracy. Zdarzenie miało bowiem charakter nagły, zostało wywołane przyczyną zewnętrzną, nastąpiło w drodze z pracy, zaś droga ta była najkrótsza i nie została przerwana. Sąd Rejonowy dopuścił także dowód z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego na okoliczność ustalenia czy wyłączną przyczyną wypadku było udowodnione naruszenie przez ubezpieczoną przepisów dotyczących ochrony życia lub zdrowia spowodowane przez nią umyślnie lub na skutek rażącego niedbalstwa. Biegły stwierdził z opinii, że naruszenie przez J. M. przepisów dotyczących ochrony życia lub zdrowia nie było wyłączną przyczyną wypadku, nie ma też żadnych dowodów na wykazanie umyślnego lub będącego wynikiem rażącego niedbalstwa naruszenia przez nią zasad ruchu drogowego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu :

- naruszenie prawa materialnego w szczególności art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych;
- naruszenie prawa procesowego w szczególności art. 321 § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że Sąd Rejonowy przyznał ubezpieczonej świadczenie z ubezpieczenia wypadkowego, natomiast wypadek jakiemu uległa J. M. jest wypadkiem w drodze z pracy. Wypadki w drodze z pracy zostały wyłączone z ubezpieczenia wypadkowego, a włączone do świadczeń z ubezpieczenia rentowego i chorobowego. Nadto zdaniem organu rentowego, Sąd Rejonowy oparł wyrok na podstawie faktycznej niepowołanej przez ubezpieczoną w odwołaniu, a zatem przekroczył granice wyrokowania określone przez treść roszczenia zgłoszonego przez stronę. J. M. domagała się bowiem przyznania jej zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru na podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 2013 roku o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, nie wносиła natomiast o przyznanie świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 477¹³ k.p.c. podnosząc, że w dniu 20 grudnia 2013 roku wypłacono ubezpieczonej wyrównanie zasiłku chorobowego do 100 % podstawy wymiaru za okres od 10 marca 2010 roku do 22 marca 2010 roku.

Sąd Okręgowy ustalił, że w związku z wypłatą ubezpieczonej wyrównania zasiłku chorobowego do wysokości 100 % podstawy wymiaru, nie została wydana decyzja uwzględniająca żądanie J. M. w całości lub części (k.76).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja podlegała uwzględnieniu.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia Sądu Rejonowego co do tego, że niezdolność J. M. do pracy została spowodowana wypadkiem w drodze z pracy.

Należy jednak zgodzić się z zarzutami apelacji, iż Sąd Rejonowy przyznając J. M. zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego dopuścił się naruszenia wskazanych w apelacji przepisów.

Nie było bowiem sporne, że J. M. odwołała się od decyzji odmawiającej jej zasiłku chorobowego z tytułu wypadku w drodze z pracy w wysokości 100 % podstawy wymiaru na zasadach określonych w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. z 2014 roku poz. 159).

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.) ubezpieczeniem wypadkowym jest ubezpieczenie z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Ustawa z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie reguluje zagadnień związanych z wypadkami w drodze do pracy i z pracy. Definicja wypadków w drodze z pracy zawarta została w art. 57 b ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zaś wysokość przysługującego z tego tytułu zasiłku wynika z art. 11 ust. 1 pkt 3 powołanej wyżej ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Sąd Rejonowy prawidłowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powołał wskazane przepisy, jednakże w sentencji błędnie przyjął, że J. M. przysługuje prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego.

Z tych też względów zaskarżony wyrok podlegał zmianie.

Na marginesie należy również wskazać, że nie było możliwe umorzenie postępowania na podstawie art. 477¹³ k.p.c. z uwagi na wypłatę ubezpieczonej wyrównania zasiłku chorobowego. W związku z wypłatą wyrównania zasiłku chorobowego organ rentowy nie wydał bowiem decyzji uwzględniającej żądanie J. M. w całości lub części, a zatem w obrocie prawnym funkcjonuje nadal jedynie zaskarżona decyzja odmawiająca ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Zgodnie z art. 477¹³ k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Poza tym zmiana lub wykonanie decyzji nie ma wpływu na bieg sprawy. Warunkiem zatem umorzenia postępowania jest zmiana zaskarżonej decyzji, a tego w tej sprawie nie było. Nie można nie dostrzegać, że w przepisie art. 477¹³ k.p.c. chodzi o to, że nie może być umorzone postępowanie sądowe z pozostawieniem negatywnej dla skarżącego decyzji, nawet w sytuacji w której, jak wynika z apelacji, żądanie zostało zaspokojone.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok orzekając jak w sentencji wyroku.